

DREPTUL LA VIAȚA PRIVATĂ ȘI DE FAMILIE ÎN ACTELE NORMATIVE NAȚIONALE ȘI INTERNAȚIONALE

Violeta GHERASIMENCO

Catedra Științe Administrative

The State respects and takes care of intimate, private and familiar life of people. The family and the peace in a house are the most precious values for a woman or man. For all they need the support and the protection of all the people who are around them, namely of the members of the family. With such „ingredients” they succeed in making and a relationship which offers them stability, esteem and recognition, and last but not least, protection. The family must be the source of joy and relaxation, nor a military conflict zone, because of the simplest motif: the society can't interfere in the private life of family life. Privacy is a fundamental human right that underpins human dignity and other values such as freedom of association and freedom of speech. It has become one of the most important human rights of the modern age, being recognized around the world in various regions and cultures. It is protected in the Universal Declaration of Human Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights, and in many other international and regional human rights treaties.

Violența în familie este una dintre cele mai frecvente forme de violență întâlnite în țara noastră, dar și una dintre cele mai îngrijorătoare, pentru că este puțin vizibilă, având loc în cadrul relațiilor de familie, care sunt protejate împotriva ingerințelor din exterior.

Abordarea problemei privind violența în familie este actuală pentru societatea de azi, iar lupta cu acest flagel adesea poate fi calificată drept amestec în viața personală. Totodată, actele de violență constituie o încălcare a drepturilor omului, iar cele din urmă își găsesc reglementare atât în actele internaționale, cât și în cele naționale. În același timp, urmează să remarcăm că prevederile Constituției, adică prevederile naționale, sunt interpretate în lumina actelor internaționale privitoare la drepturile omului la care Republica Moldova este parte.

Articolul 16 (3) al Declarației Universale a Drepturilor Omului din 10.12.1948 proclamă: „Familia este elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului” [1].

De cele mai multe ori, un obstacol în calea depistării la timp a cazurilor de violență în familie îl reprezintă reticența statului și a organelor sale de a interveni într-o sferă considerată încă privată.

În acest sens, noțiunea „drept la viața privată și viața de familie” a fost extinsă într-o manieră progresivă în societatea modernă, care alocă un tribut important asigurării unui echilibru între interesele personale ale indivizilor și cele colective ale societății [2].

Familia e cea partinică a societății la a cărei temelie ar trebui să se afle dragostea, înțelegerea și bunăvoința, dar în unele momente toate aceste calități omenești se spulberă și dispar de parcă n-ar fi existat. Ea este celula de bază a societății, spațiul celor mai profunde relații afective, refugiu din partea adversităților și, totodată, familia este și cel mai activ centru de agresivitate, poate și pentru faptul că, în familie, fiecare își poate dezvălui adevărata față a personalității sale [3]. Altfel spus, relațiile de familie ascund un paradox, în care violența de familie constituie un secret de grup foarte păzit, în scopul păstrării unei imagini bune a acestei instituții. Astfel, acest tip de violență rămâne a fi deseori un subiect tabu, iar societatea închide ochii la acest fenomen, pornind de la părerea eronată despre ceea ce trebuie să fie considerat viață intimă, particulară a oamenilor. Reieșind din acestea, violența în familie nu este o întâmplare, nu este o manifestare separată, de comportament al unui individ violent și nici un simplu obicei învechit. Violența în familie, ca orice alt tip de violență, constituie lezarea drepturilor și libertăților omului, printre care putem enumera și dreptul la libertate de violență.

Dreptul intern al familiei trebuie să permită tuturor părților în cauză „să aibă o viață de familie normală” [4], iar viața privată fiind acel cerc intim, unde fiecare poate să-și ducă viața personală după plac îndepărtând lumea exterioară de acest cerc [5]. De aici putem concluziona că, în cazul violenței în familie, nimeni nu este în stare să acorde protecție victimei violenței, deoarece aceasta este o formă de manifestare privată și această trăsură „privată” a fost și este cauza neintervenționalismului celor din afară. Prea des rezerva și respectul

pentru viața privată a altuia este folosită ca scuză pentru a sta deoparte, pentru a nu întinde o mână celui care suferă.

În realitate, în familie violența are un caracter mai pronunțat, fiind considerat drept un domeniu particular al vieții omenesti. Caracterul privat al familiei determină, pe de o parte, reținerea din partea celor agresati să ceară ajutor din afară și, pe de altă parte, stânjeneala celor din exterior de a interveni [6]. Și anume aici statul are datoria, atât în situațiile publice, cât și în cele private, să asigure și să-și protejeze cetățenii contra violării valorilor fundamentale [7]. Totodată, în acest sens, art.28 al Constituției Republicii Moldova stabilește: statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată [8].

Respectarea vieții private protejează, în unele cazuri, o sferă de relații personale care depășesc „cercul intim” datorită semnificației conceptului de viață privată.

În ceea ce privește această problemă în România, după 1989, încă se oscila între „păstrarea intimității familiei și promovarea violenței domestice în vederea respectării drepturilor omului” [9]. Militanții din mișcarea femeilor agresate din Statele Unite (acestea au inițiat în 1980 un Proiect de Intervenție în cazul Abuzurilor Domestice cu sediul la Duluth, Minnesota) au demonstrat că statul are obligația de a interveni în relațiile personale, pentru a le proteja de partenerii abuzivi și în scopul obținerii drepturilor lor [10].

Deși pentru țara noastră dreptul la respectarea vieții private este relativ nou, iar pentru alte state nu, totuși lipsește o definiție legală pentru a explica conceptul de „viață privată”, care are un conținut complex, variabil de la o epocă la alta, de la o țară la alta.

Privacy și conceptul de *privacy* sunt termeni de uz comun. Adoptarea unui act normativ special în materie a contribuit la crearea unei culturi în domeniul *privacy*, care, cu puțin mai mult de un deceniu în urmă, nu avea dimensiunile actuale. Noțiunea de *privacy* constituie un concept și, prin urmare, un drept, susceptibil de evoluție: este vorba despre o noțiune neuniformă care a reprezentat și reprezintă nevoi resimțite în istorie și colectivitate. Contrastul dintre ceea ce este public și ceea ce este privat nu a fost perceput în toate epocile. Sectorul privat este înțeles ca loc de reculegere, de odihnă, în care fiecare își poate abandona armele sale de apărare, la loc sigur față de ingerințele externe, care sunt însă specifice spațiului public. Spațiul privat este considerat drept ceea ce avem mai de preț și care aparține în exclusivitate numai nouă.

În Grecia antică, conceptul de viață privată a avut o conotație antisocială, deoarece sfera privată corespundea dimensiunii domestice, iar sfera publică – dimensiunii politice. În societatea romană, viața publică era subordonată voinței clasei politice, iar viața privată era influențată de preocuparea față de opiniile celorlalți.

În epoca feudală viața privată se desfășura în cadrul familiei. Era vorba de o realitate non-individuală, dar convivială, bazată pe încredere reciprocă. În cadrul procesului de feudalizare, spațiul public se restrângea puternic, lăsând un spațiu amplu puterii private. Dezintegrarea treptată a puterii publice a conferit mai multă forță entităților individuale private, transformându-le în mici state suverane ce au dobândit drepturi de putere politică, cu caracter public specific. Cel mai important simbol de răspândire a sentimentului de *privacy* a devenit împrejmuirea, gardul. Semn de mare valoare juridică, împrejmuirea înconjura locul în care oamenii se retrăgeau la adăpost pentru a dormi și unde păstrau ceea ce aveau mai de preț. Viața privată s-a aflat apoi la baza sentimentelor de prietenie, a folosirii schimbului de servicii și a transmiterii dreptului de a comanda, considerat legitim numai dacă era sprijinit de atitudini reciproce de devotament, în confruntarea dintre protejat și celălalt.

Perioada renascentistă a marcat declanșarea acelei mișcări care va culmina cu Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului, considerată un punct de plecare în evoluția drepturilor individului. Secolul al XIX-lea a fost, în special în Statele Unite, „epoca de aur” pentru consacrarea dreptului la *privacy*. Potrivit tradiției, dreptul la *privacy* a luat ființă în Statele Unite: un avocat din Boston, Samuel Warren, sătul să mai citească prin ziare despre isprăvile mondene ale soției și relațiile fiicei sale, a scris în 1890, în colaborare cu prietenul său Louis Brandeis, profesor la Universitatea Harvard, un eseu intitulat „Dreptul la viață privată” (The Right to Privacy), care a deschis calea recunoașterii unui drept ce a trecut dincolo de problemele personale, apropiindu-se, prin abordare, de secolul nostru [11].

Din perspectivă internațională, dreptul la respectarea vieții private și a vieții de familie este protejat de Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.12: nimeni nu poate fi supus unui amestec arbitrar în viața personală și de familie [12]. Semnificația acestor termeni nu este destul de explicită în art.8 alin.(1) al Convenției Europene pentru Drepturile Omului, iar Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a evitat într-o oarecare măsură să definească reguli precise cu privire la interpretarea lor. Pentru judecătorii de la Strasburg

viața privată este un concept vast care nu are o definiție exhaustivă, este mai larg decât cel al dreptului la intimitate (*privacy*) și se referă la o sferă în cadrul căreia orice persoană poate liber să-și dezvolte personalitatea și să se destindă [13]. Viața privată include dreptul la identitate – dreptul de a nu se dezvălui, fără temei sau fără consimțământul expres al persoanei, numele adevărat, adresa, vârsta, situația familială, modul de întrebuințare a timpului liber, elementele patrimoniului său, obiceiurile cotidiene etc. De asemenea, sunt garantate intimitatea conjugală, secretul cu privire la sănătate, viața sentimentală etc. Prin lege sunt stabilite limitele exercitării dreptului la protecția vieții private.

În 1992, Curtea a declarat că nu trebuie de restrâns și de limitat viața privată la un cerc intim, unde fiecare poate să-și ducă viața personală și de a îndepărta lumea exterioară de acest cerc. Respectarea acestui drept trebuie să cuprindă, într-o anumită măsură, dreptul pentru individ de a stabili și dezvolta relații cu semenii săi. Totuși, își pierde caracterul său privat, atunci când conținutul vizează interesul public. Ea amintește în mod constant statelor membre ale Consiliului Europei faptul că, în virtutea dispozițiilor Convenției Europene pentru Drepturile Omului, acestora le revine obligația de a adopta legi și de a le aplica efectiv, pentru a respecta drepturile prevăzute de Convenție, inclusiv adoptând „măsuri care vizează respectarea vieții private până la relațiile particulare dintre indivizi”. Statul poate să-și asume o obligație pozitivă de protecție a persoanelor contra atingerilor aduse integrității fizice și morale a persoanei. În urma aprecierii unor cazuri destul de dificile, Curtea s-a expus asupra acestei dileme și a enumerat relațiile constitutive ale vieții private și cele care nu fac parte din viața privată:

- ✓ relații între părinții adoptivi și copiii pe care i-au crescut;
- ✓ relații între părțile care nu sunt încă căsătorite;
- ✓ relații între homosexuali și partenerii lor cu sau fără copii [14].

Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice din 16.12.1966 stipulează în art.17 alin.(1) că: nimeni nu va fi supus unor imixțiuni arbitrare sau ilegale în viața particulară, în familia, domiciliul sau corespondența sa [15].

Conceptul de *viață de familie* a evoluat în mod constant începând cu redactarea Convenției Europene pentru Drepturile Omului sub influența schimbărilor juridice și sociale. Astfel încât formularea de la art.8 al Convenției plasează familia în centrul sferei private unde se presupune că ea se exercită liber, sub tutela ingerințelor statului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului decide existența unei vieți de familie bazate pe legăturile personale între părți. Dar care sunt relațiile ce fac parte dintr-o viață de familie? Dat fiind faptul că noțiunea de familie este obiect de cercetare al mai multor științe, amintim doar două din ele: sociologic și juridic, care în mod obișnuit se suprapun.

Potrivit Constituției Republicii Moldova, art.48: familia constituie elementul natural și fundamental al societății, fiind întemeiată pe căsătoria liber consimțită între bărbat și femeie, pe egalitatea lor în drepturi și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor [16].

Pentru a interveni și preveni eficient comportamentele violente, trebuie să identificăm, să cunoaștem și să înțelegem ce sunt acestea, cum se manifestă, ce efecte au asupra celor implicați. De asemenea, este important să reținem că violența domestică este diferită de alte tipuri de violențe, pentru că se produce într-un spațiu închis, cu acordul tacit al tuturor, prin neintervenție sau prin intervenție ineficientă. De aceea, ne propunem să clarificăm conceptele și să facem o trecere în revistă a clasificărilor, teoriilor, prejudecăților, precum și alte interpretări necesare.

În Recomandarea R (85) 4 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, referitor la violența intrafamilială, în memorandumul explicativ sunt interpretați mai mulți termeni, printre care și *familia* = cuplu căsătorit sau necăsătorit, descendenții acestora, ascendenții lor, descendenții sau colateralii celorlalți și orice copil, atât timp cât ei trăiesc împreună sau continuă să aibă relații rezultând din coabitare [17].

Noțiunea de cămin familial include orice formă de coabitare, implicit instituția concubinajului, partenerii concubini sau rudele lor putând fi antrenate în diferite acte de violență, care se includ în sfera largă a violenței în familie.

În sens juridic, familia desemnează grupul de persoane între care există drepturi și obligații ce izvorăsc din căsătorie, rudenie, adopție, precum și din alte raporturi asimilate raporturilor de familie [18]. Din această definiție încercăm să determinăm categoriile de relații care se bucură de protecția automată a Articolului 8 al Convenției.

Familia fondată prin căsătorie:

- relațiile de căsătorie, dacă acestea sunt legale și nefictive (căsătoriile care nu sunt permanente sau care sunt pur formale, precum și căsătoriile albe riscă să fie plasate în afara sferei de acțiune a Articolului 8 al Convenției);
- relațiile dintre părinții căsătoriți și copiii lor, prin simplul fapt al nașterii lor;
- relațiile dintre părinții necăsătoriți și copiii lor care trăiesc împreună, deoarece relațiile în cauză nu diferă în practică de o viață familială formată prin căsătorie;
- relațiile dintre părinții căsătoriți și copiii lor care nu mai trăiesc împreună – în urma unui divorț,... – pot, în pofida oricărui fapt, să fie protejate de articolul sus-numit;
- *de facto*, și relațiile dintre părinți și copil (legitim sau natural) în lipsa coabitării sau căsătoriei;
- relațiile dintre părinții necăsătoriți și copilul lor, în cazul în care copilul a fost încredințat unui serviciu de adopție fără consimțământul unuia dintre parteneri (luând în considerație natura relațiilor dintre părinții copilului – au coabitat, au planificat sarcina și au avut intenția de a se căsători, chiar dacă ei s-au întâlnit doar o singură dată);
- relațiile dintre persoanele care au o legătură de sânge sau legătură genetică*, dacă există suficiente dovezi care atestă și legături personale strânse;

alte relații care constituie o viață de familie:

- dintre copii și bunicii lor, aceștia din urmă jucând „un rol considerabil”; frații și surorile, ca copii și ca adulți;
- dintre un unchi sau o mătușă și nepotul sau nepoata sa, dacă sunt dovezi detaliate referitoare la legături personale strânse;
- dintre părinți și copiii adulterini, mai ales în cazul când paternitatea lor a fost recunoscută și când părțile se bucură de relații personale strânse;
- dintre părinții adoptivi și copiii lor.

Dacă privim familia nu ca un fenomen juridic, ci ca pe unul sociologic, observăm că, în pofida neînregistrării căsătoriei la oficiul de stare civilă, uniunea liberă are dreptul de a stabili între părinți și copii o familie care nu este numai o simplă familie de fapt, ci chiar una de filiație legal stabilită.

Mai mult de un deceniu în urmă, la Uppsala s-a desfășurat un congres de dreptul familiei cu genericul „Uniunea de fapt”, care identifica o nouă instituție de drept și care reglementa raporturile dintre două persoane de sex opus care conviețuiesc împreună, alături de cea a căsătoriei. Altfel spus, între două persoane care trăiesc în concubinaj și au împreună copii apar o serie de raporturi juridice care periclitează această relație.

În urma unor analize statistice efectuate s-a ajuns la concluzia: în nici unul dintre continente concubinajul nu atinge cotele la care se ridică instituția căsătoriei, iar, în final, multe concubinaje se transformă în căsătorii [21].

Dacă e să ne referim la reglementarea raporturilor familiale de către legislația familială, atunci pot fi identificate unele particularități ale lor care nu le întâlnim la alte categorii sociale:

a) apar din fapte juridice deosebite, cum ar fi: căsătoria (în urma încheierii căsătoriei), rudenia (frați și surori, bunici și nepoți), maternitatea și paternitatea (părinți și copii care apar în rezultatul nașterii copiilor), adopția, tutela, curatela și plasamentul familial al copiilor lipsiți de grija părintească (asimilate cu raporturile dintre părinți și copii);

b) apar între persoane apropiate, cercul lor fiind restrâns: soți, părinți și copii, adoptați și adoptatori, frați, surori, bunici, nepoți [22].

Prin urmare, din prevederile Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie (art.3) deducem două categorii de relații de familie:

* Relațiile dintre un transsexual convertit din sex feminin în sex masculin și copilul său născut prin inseminare artificială de la un donator („IAD”) echivala cu o viață de familie. Această concluzie a fost fondată pe faptul că relația era conform tuturor celorlalte puncte asemănătoare celor din familiile tradiționale și, în al doilea rând, datorită faptului că transsexualul a participat la procesul IAD în calitate de tată al copilului; relațiile între doi indivizi de același sex (între două femei) și copilul adus pe lume de una dintre acestea în urma unei IAD. Această situație a dat apreciere juridică din partea judecătorilor de la Strasbourg drept o revendicare pe planul vieții private și nu a vieții de familie [19]. Dacă în domeniul legislativ s-au făcut pași timizi în direcția corectării modului în care este perceput „locul” celor două sexe în spațiul public și în cel privat, nu același lucru se poate spune și despre mentalitățile și prejudecățile prezente în societate.

În acest sens, legislația națională prevede că familia este formată dintre un bărbat și o femeie... [20], deci această relație n-o putem atribui relațiilor de familie, cel puțin pentru țara noastră.

a) în condiția conlocuirii – persoanele aflate în relații de căsătorie, de divorț, de concubinaj, de tutelă și curatelă, rudele lor pe linie dreaptă sau colaterală, soții rudelor, alte persoane întreținute de acestea;

b) în condiția locuirii separate – persoanele aflate în relații de căsătorie, copiii lor, inclusiv cei adoptivi, cei născuți în afara căsătoriei, cei aflați sub tutelă sau curatelă, alte persoane aflate la întreținerea acestora [23].

Deci, în relațiile de familie pot fi încadrați nu doar membrii familiei imediate a unor soți, care au o căsătorie înregistrată civil, ci și cei care locuiesc împreună. Odată ce s-au stabilit, legăturile de rudenie nu iau sfârșit odată cu divorțul sau dacă părțile decid să nu mai trăiască împreună.

A doua parte a Articolului 8 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale din 04.11.1950 stabilește: nu este admis amestecul unei autorități publice în executarea dreptului la respectarea vieții private și de familie decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora [24].

De asemenea, în Recomandarea generală nr.19 din 29 ianuarie 1992, comitetul amintește faptul că, „în virtutea normelor de drept internațional în general și a tratatelor privind drepturile omului, statele pot fi în egală măsură responsabile de actele din sfera privată dacă nu depun toate eforturile pentru prevenirea încălcării drepturilor sau pentru cercetarea, pedepsirea și eliminarea actelor de violență”. Astfel, Comitetul recomandă „ca statele membre să ia măsurile necesare și eficiente pentru eliminarea oricărei forme de violență generată de sex, fie că este vorba de un act comis în spațiul public ori în cel privat” [25].

Cu toate că au fost elaborate un șir de acte internaționale (la unele dintre ele aderând și Republica Moldova) și adoptat un cadru legal național în sfera protecției dreptului omului, în general, și a dreptului la viața privată și de familie, în particular, acestea ar trebui să fie respectate, ceea ce înseamnă să te opui, să fii în stare să realizezi un baraj violenței în familie, implantat cât mai adânc în viața de zi cu zi.

Referințe:

1. Drepturile omului. Acte legislative internaționale și regionale. - Chișinău: Epigraf, 2005, p.11.
2. Violența în familie în România: legislația și sistemul judiciar, USAID, 2007, p.5.
3. Păunescu C. Agresivitatea și condiția umană. - București, 1994, p.90.
4. Ghid privind punerea în aplicare a Articolului 8 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului. - Chișinău, 2003, p.52.
5. Săbău L. // Revista de drept penal (București), anul IX, 2002, nr.2, p.56.
6. Iluț P. Sociopsihologia și antropologia familiei. - Iași: Polirom, 2005, p.158.
7. Neamțu G. Tratat de Asistență socială. - Iași: Polirom, 2003, p.684.
8. Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29 iulie 1994, în vigoare la 27 august 1994 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1994, nr.1, art.28.
9. Popescu M. Violența domestică: tendințe în politicile sociale: Teză de doctorat. - Universitatea din București, Facultatea de Sociologie și Asistență Socială, 2000, p.401.
10. Shepard M., Pence E. Coordonarea reacțiilor comunitare față de violența domestică / Traducere de B.Uilecan. - Chișinău: Tehnica - Info, p.5.
11. Gianmarco Cifaldi, Sinescu C. Dreptul la viața privată. - București, 2009.
12. Articolul 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. - În: M.Niciu, V.Marcu, N.Diaconu. Culegere de drept internațional public. Vol.II. - București: Lumina LEX, 1997, p.5.
13. Ghid privind punerea în aplicare a Articolului 8 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului. - Chișinău, 2003, p.10-11.
14. Ibidem, p.9, 11.
15. Pactul a fost adoptat de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966 la New York. Intrat în vigoare la 23 martie 1967, conform art.49, pentru toate dispozițiile, cu excepția celor de la art.41, și pentru dispozițiile de la art.41. Ratificat de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.217-XII din 28.07.1990.
16. Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29 iulie 1994, în vigoare la 27 august 1994 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1994, nr.1, alin.(1), (2) art.48.
17. www.aitc.ro/violenta-domestica-definiții-clasificări-teorii-interpretări
18. Filipescu I. Tratat de dreptul familiei. - București: ALL, 1996, p.2.
19. Ghid privind punerea în aplicare a Articolului 8 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului. - Chișinău, 2003, p.16-19.

20. Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29 iulie 1994, în vigoare la 27 august 1994 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1994, nr.1 alin.(2) art.48.
21. Boroș A. Infracțiuni contra unor relații de conviețuire socială. - București, 1998, p.10.
22. Cebotari V. Dreptul familiei. - Chișinău, 2004, p.13, 47.
23. Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, nr.45 din 01.03.2007 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2008, nr.55-56, în vigoare de la 18.09.2008, alin.(2) art.3.
24. Drepturile omului. Acte legislative internaționale și regionale. - Chișinău: Epigraf, 2005, p.141.
25. www.coe.ro/.../Manual%20PENTRU%20UYUL%PARLAMENTARILOR.doc

Prezentat la 18.04.2011